

[Finansministeren.]

ikke, fordi jeg i hvert fald ikke som finansminister i dag vil stille med skatteforslag til 400 mill. kr. for så om 14 dage at skulle stille med skatteforslag til yderligere 800 mill. kr., hvis der ikke kommer noget ud af forhandlingerne organisationerne imellem. Det ville jo være en urimelighed over for det høje ting og over for landets befolkning, om man i dag skulle tage stilling til 400 mill. kr. for om 14 dage at få præsenteret en ny regning på 800 mill. kr. Enhver, der kender noget til statens indtægter, vil også vide, at de midler, man kan tage i anvendelse for at skaffe en ekstraindtægt på 400 mill. kr., er af en ganske anden karakter end de midler, man må tage i anvendelse, hvis det drejer sig om at skaffe ekstraindtægter på 1.000-i.200 mill. kr. Og den samlede bedømmelse af, om vi skal have 400 mill. kr. eller et større tal, må afhænge af de forhandlinger, der skal finde sted mellem organisationerne og med erhvervene.

Arten af forslagene må jo også delvis afhænge af disse forhandlinger. Det er jo ikke ubekendt — det er også kommet frem under denne debat — at det i høj grad interesserer lønmodtagerorganisationerne, hvordan disse byrder kommer til at hvile på befolkningen, og derfor ville det da ud fra statens egen interesse være helt forkert, om vi på forhånd i dag havde fremlagt nogle skatteforslag, således at disse ikke længere var til forhandling også med erhvervene og med lønmodtagerorganisationerne, inden svaret blev givet fra disses side.

Jeg håber, jeg her har forklaret, hvorfor disse skatteforslag ikke foreligger, og jeg vil gerne føje til, at meningen med regeringens politik er forhåbentlig, at de 800 mill. kr. i udgiftsstigninger, som devalueringen og andre ting, der er kommet til efter budgettets forelæggelse her i tinget i november, kan reduceres i hvert fald med 300 mill. kr., ved at vi kan føre en pris- og omkostningspolitik her i landet, således at udbetaling af julidyrtilstillæg kan undgås, ved at pristigningerne undgås. Derved får vi jo en yderligere margin i vor statsfinansielle politik, ved at udgiftsstigningerne så kun bliver på 500 mill. kr. over for besparelser på 600 mill. kr., og indtægtsstigninger på 400 mill. kr., og derigennem også en margin til at finansiere de eventuelle ordninger, der

skal indgås med landbruget om en delvis afvikling af landbrugets hjemmemarkedsordninger.

Hr. Sigsgaard har igen i dag stillet mig et spørgsmål om effektiviseringen af ligningen. Nu er den nye kontrollov jo knap nok trådt i kraft, det ved vi jo alle. Den er vedtaget sidste sommer eller sidste forår, og den bruges, går jeg ud fra, i hele det omfang, det er muligt. Men jeg tror, at hr. Sigsgaard må indse, at ligegyldigt hvilken finansminister vi har haft, ja, selv om vi havde haft, hr. Sigsgaard i disse 13 dage, ville han ikke have været i stand til at skaffe nye kvalificerede embedsmænd til at administrere denne kontrollov. Det kan ingen gøre på 13 dage, for de kan ikke uddannes på 13 dage til det arbejde, de skal gennemføre, og det kunne den forrige finansminister heller ikke. Man skaffer sig den kvalificerede arbejdskraft, man kan få. Denne regering er så lidt som den foregående interesseret i på nogen måde at dække skattesnyderi, for vi er også interesseret i, at når vi har en skattelovgivning, skal der betales ærligt og redeligt efter den.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne takke det høje ting, fordi man ville høre på disse vurderinger.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen): Socialdemokratiets første ordfører, hr. Per Hækkerup, var bange for, at de næste 6 måneder ville blive et kostbart halvår, og havde tilsyneladende ventet, at vi i den situation ville have foreslået stærkere øjeblikkelige statsfinansielle stramminger, end tilfældet er. Må jeg dertil sige, at situationen er jo ikke i øjeblikket den, at vi har et efterspørgselspres, vi har tværtimod en arbejdsløshed, som er større, end vi bryder os om. Det betyder jo, at der er muligheder for en udvidelse af produktionen og beskæftigelsen i den nærmest kommende tid, og disse muligheder bør vi da udnytte.

Det må erkendes, synes jeg, at den økonomiske vækst, vi har haft i det sidste par år, ikke har været helt tilfredsstillende. Det blev knap 3 pct. reel økonomisk vækst i fjor, det blev ikke engang 2½ pct. i forfjor. Jeg mener, at vi gerne så hurtigt som muligt igen skulle op på de 4 pct. i årlig økonomisk reel fremgang, som vi i nogle år nåede, og som man i det øvrige Vesteuropa også har som